

2084 - 3 - 188^E JAARGANG

THOTH

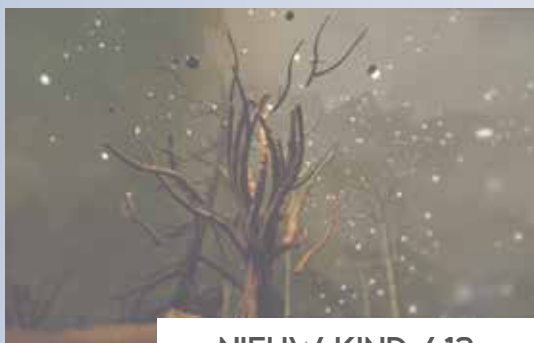

INHOUD

ZANDSTROMEN / 4

ONTKENNING / 25

NIEUW KIND / 13

JONGE GEESTEN / 71

DROOM VAN MAGIE / 41

ZANDSTROMEN

PIETER-JAN BOS

Ergens schijnt een lichtje. Het zware gevoel dat mijn lijf en geest naar beneden sleept, ebt door in het zand dat mijn rug verkilt. Mijn ogen zijn droog en het zicht van mijn pas geopende ogen maken de wereld om mij heen mistig. Herstellend zie ik in de verte de zonsopkomst over een kalme zee en hoor het zachte geruis van gras. 'Sta op' hoor ik haar zeggen.

In de duinen achter me troont een massief blok dat oplicht wanneer ik mijn aandacht erop richt. De zon kleurt het goudgeel en als vanzelf word ik naar de gestapelde rechthoeken geleid.

Voordat ik mezelf de vraag stel hoe ik binnenkom ontstaat in de muur een opening die me uitnodigt naar binnen te gaan. Een lange hal strekt zich voor me uit die de sfeer draagt van een vergeten wens. Een man komt me tegemoet. Hij is gekleed in het wit en heeft een vriendelijk gezicht. Hij heet me welkom en vraagt me hem te volgen, een helverlichte kamer binnen.

We gaan zitten in de minimaal ingerichte kamer met gepleisterde muren. 'Ik ga je een paar vragen stellen om een profiel te maken. Dit is alleen voor jezelf en om te bepalen wat het best bij je past.' Ik kijk hem wat vragend aan. 'Maak je geen zorgen.' Hij schuift wat op zijn stoel en vraagt of we kunnen beginnen. Ik kijk hem verzekerd aan wat hij opvat als een bevestiging. Hij zet een apparaat op mijn hoofd wat een kleine tinteling geeft in mijn ruggengraat. 'Kijk maar naar voor je uit'. Hij drukt op wat knopjes en alles wordt donker voordat om me heen de zolderkamer van mijn ouderlijk huis ontstaat. 'INTI kiest automatisch de ruimte uit je verleden die het beste bij je past.

Zo te zien heb je hier bijzondere herinneringen.' Een welkom comfort in al het vreemde helpt me bij het concentreren.

'De eerste sessie dan, wat is je eerste associatie bij het woord vragen?' 'Ontdekken' zeg ik als eerste ingeving. 'En het woord ontmoeten?' 'Vriendschap' 'thuis?' 'Volwassen'. 'Bedankt. Nu hoef je niet langer verbaal te antwoorden, maar mag je de associaties vrij laten gaan bij de beelden.' Met enige intensiteit komen er beelden voorbij die ik herken van vroeger. Ik zie de bouw van de hangende tuinen die we met het gezin bezochten. Mijn vader als AI-engineer en hoe hij beloond werd voor zijn werk als grondlegger van de Kunstmatige Psychologie. Daardoor weet de machine zoals ik weet, kan het anticiperen. Men noemt het god maar het zijn de mensen die god geworden zijn.

Plotseling verdwijnt mijn zolderkamer en ik word omgeven door een zwarte gloed. Ik voel mijn hartslag stijgen en mijn spieren spannen zich aan. Ik wacht en luister, maar er is niets te horen. De man is afwezig, en hetzelfde gevoel als op het strand maakt mijn benen zwaar. Dan verdwijnt de ruimte en is de man er weer samen met de strakke witte lijnen die me enigszins verblinden. 'Excuses, er ging iets mis met BIA. Hoe voel je je?' Ik antwoord positief. 'Ik denk dat we het hierbij moeten laten. Het systeem heeft tijd, heeft tijd, heeft tijd...' Zijn stem herhaalt zich maar zijn lippen blijven bewegen, bewegen als volle zinnen en zijn ogen vragen naar een antwoord. Ik open mijn mond vol met stroop maar voordat ik iets kan zeggen spat de man uiteen in miljoenen vonkjes. Hij wordt weggetrokken als stof dat meegaat in een rukwind. Dan is de duisternis er weer en de benauwdheid grijpt me bij de keel. Ik doe het apparaat af en struikelend probeer ik mijn weg naar buiten te vinden.

Ik hoor haar stem opnieuw, deze keer zegt ze welke kant ik op moet lopen. Door de zwarte waas vind ik aarzelend mijn weg terug naar de hal die flauwtjes verlicht is, ondergedompeld in een rode gloed. Zonder dat ik het contrast tussen muur en vloer kan uitmaken loop ik naar het einde van de hal. Een dode muur opent zich wanneer ik ervoor sta. Voor me ligt een tuin, een veld met bomen waar prominent een appelboom staat. Zijn takken hangen onder het zware gewicht van de rijpe vruchten. De appels zijn zo groot als mijn hand en ik neem een hap. Stevig, zoet en sappig. Ik geniet terwijl ik mijn blik op de blauwe lucht richt en een kleine bries de bladeren doet ritselen. Dan merk ik iets in mijn hand en ik kijk naar beneden. De appel wordt zwart. Insecten kruipen door de gaten van de rotte plekken. Ik laat verschrikt de appel vallen. En terwijl de appel valt lijkt de tijd stil te staan. De blauwe lucht vult zich met rook, de geur van zwavel vult mijn neus en een koperen gloed legt alles vast. De appels van de boom zijn zwart geworden en de boom is stervende. De wereld valt naar boven alsof ze opgenomen wordt. Ik schrik en trek me terug.

Het is donker en in de verte hoor ik muziek. Een lied van meer dan een eeuw geleden wordt steeds duidelijker hoorbaar. In een oogwenk ontvouwt zich een victoriaanse danszaal gevuld met schimmen uit het verleden. Langzaam dansen de figuren door de zaal, schommelend met het ritme dan wel daarbuiten. Ik glijd tussen ze door. Hun gezichten zijn steeds onbereikbaar voor mijn blik. Ze wenden zich af wanneer ik in de schijnbaar lege oogkassen wil kijken. Hun bewegingen nemen me mee in hun verleidelijk pijnlijke wereld. Bewegingen die ongeborn zijn, ervaringen met verdriet. Het lijken mijn ouders die naast me dansen. Een sprankje hoop ontstaat, maar hun schouders verraden mijn pijn. De arm die mijn vader om haar taille heeft geslagen is halfvergaan met rottend vlees en blootliggende pezen. Het jeukt en zweert. Mijn moeder huilt onhoorbaar en haar tranen rollen over mijn wangen wanneer ik aan de hand genomen wordt.

Zij is er opeens. Fluistert iets in mijn oor. Er ontstaat rust in haar zachte stem. Ze is gekleed in rood satijn en neemt de leiding. Haar gesluisde gelaat zwijgt, maar haar zoete geur verraadt haar vertrouwen. Ze neemt me mee in de zachte passen terwijl haar armen om me sluiten. Zo zijn we tot de laatste noot van het lied uitklinkt. Voor wat het lijkt urenlang.

Maar haar zoete geur verbrandt
terwijl ze wegzinkt in de vloer. Ik zak
door mijn knieën en probeer haar vast
te houden. Maar ze zegt me dat ik los
mag laten. Ik laat haar gaan en kijk
haar na terwijl ze de mozaïeken vloer
ingroeit. Ik voel haar na, de stenen zijn
hard en de rode gloed van het satijn
verdwijnt. Als ik opkijk staat daar het
marmere altaar. Ik vind mezelf terug
in een Franse kathedraal. Een vurige
gloed verlicht de roetdeeltjes die doel-
loos rondzweven. De verzengende
hitte maakt het ondragelijk en de laat-
ste hoop die ik had gaat verloren wan-
neer ik het lege kruis achter het altaar
zie. Drie bloedige spijkers vallen het
altaar af, de traptreden naar beneden.
Mijn handen bebloed. De kleine deel-
tjes veranderen in rook wanneer ik in
tranen weer opkijk naar het kruis. Het
vult de bogen en het plafond en slaat
een schaduw die verkoelt. Wat zou ik
graag in deze schaduw blijven toeven.
Maar het marmere altaar wordt aan
mijn voet geketend. Trekt me naar
beneden, een diepe zee in. Mijn hemel
verzonken onder de bodem. Onder-
drukt. Vergeten door de hemelingen
die levenloos drijven in het zeewier.

*Gevleid door de zonden die mij
doen verzuipen.*

*Mateloos overgoten,
in heilig water verdronken.*

Ergens schijnt er een lichtje. Het zware gevoel dat mijn lijf en geest naar beneden slepen ebt door in het zand dat mijn rug verkoelt. Mijn ogen zijn nat en het zicht van mijn pas geopende ogen laat de wereld om mij heen mistig lijken. Herstellend en al scherp wordend zie ik in de verte de zonsondergang over een kalme zee. 'Sta op' zegt haar stem.

In de duinen kom ik aanlopen bij een pand met scherpe hoeken. Een licht in het midden van de driehoek schijnt hoog naar boven de hemel in. Als een baken. Ik beweeg me met goede moed naar de deur waar ik ontvangen word door een openstaande deur.

Daarbinnen wordt door een dikke mist mijn zicht ontnomen. Ik laat het over me heenglijden en in de mist doemt een boom. De roze bloesem omarmt me en dragen me mee hun wereld binnen.

Als het bladerdek zich weer opent valt er zilveren regen op me. Vogels vliegen door het zilver en hun weerspiegeling valt met de regen mee. Een rode gloed en klokgelui komt met me tegemoet. Hun geluidsgolven verdrijven de regen en laten een gouden zee achter. Ik zet de eerste stappen op het water en de rimpels die ik achterlaat gaan door tot in de verte. Dan komen de engelen uit het water. Ze spreiden hun vleugels en vliegen naar de goudgele hemel. Een van hen grijpt mijn hand en neemt me mee naar boven. Het water vloeit onder me weg en de hemel opent zich. Als grote uitnodigende armen ontvangen de wolken mij en zweef ik boven het wolkendek. Alleen. In vrede. In leegte. De eenvoud gaat voorbij aan de verwachting. Gelukzaligheid als een eeuwig schijnende zon. In alle afwezigheid is niets vergeten.

Na wat lijkt te zijn uren, krijg ik een vage notie van de wereld om me heen. Langzaam voel ik het bewustzijn terugkomen en blijf ik ontspannen. 'De gelukzaligheid' zegt haar stem, 'schuilt in u als een wonderlijk wezen.' De stem die altijd bij me was verdwijnt en klinkt buiten me. Ik ben weer terug op aarde, met mijn voeten op vaste grond, maar toch zo licht. Een andere stem zegt: 'Aan uw verlangen opgenomen te worden is nu voldaan.' In de ruimte wordt een vloer zichtbaar, zwart wit geblokt met daarop een kubus. 'Alleen door uzelf te verliezen, door verloren te raken in de stroom van het leven, kon u weten wat het was om opnieuw geboren te worden.'

'Uw wedergeboorte en wederkomst is waar u uw diepste verlangen hebt mogen verwezenlijken. Wij zijn daar getuigen van.' De ruimte wordt nog meer verlicht, silhouetten aan de zijkant van de vloer worden zichtbaar. 'Wij allen hebben dezelfde reis als u afgelegd, hetzij dat deze bijzonder is... het is namelijk Uw reis.' De reis die ik zojuist gemaakt hebt wordt voor me getoond. Tussen drie kaarsen ontvouwen ze in symbolen.

Weer een andere stem zegt: 'De weg naar het licht, de reis naar het volmaakte, is uitgebeeld in uw weg. Uw morele bewustwording, het feit dat u kunt kiezen wat u doet en de verantwoordelijkheid die u daarvoor draagt. In uw vervolg werd u ontdaan van verwachtingen en werd u meegenomen in uw innerlijke bestaan, uw overtuigingen over uw plaats in het leven en hoe u daar gekomen bent. Tenslotte maakt u kennis met ons hoogste symbool, datgene dat u en ons allen voorging. U werd gereinigd, gelouterd en opgenomen.'

In liefde en vertrouwen.

Met uw inwijding in ons gezelschap hebt u slechts één blik kunnen werpen in de wereld achter de symbolen die ons gezelschap hooghouden. In uw tijd en reizen, zolang de Opperbouwmeester het u mag duren, zal u talloze inzichten krijgen in wat deze nog meer kunnen betekenen. Zo zal u op den duur een blik krijgen in de onuitsprekelijke waarheid die in de mysteries van onze traditie en symbolen schuilgaat en in het licht dat in u is.' Het figuur dat de woorden uitsprak komt in het licht aan de andere kant van de kamer staan en vervolgt: 'Omringt door anderen, bent u voorbereid, ingewijd en verheven.' 'Door ons uw vertrouwen te geven hebt u zich bereid getoond om de wegen te gaan die alleen u kunt gaan. U heeft ons toevertrouwd het geheim in u te openbaren. Een diep persoonlijk gebeuren, welke openhartigheid wij maar op één manier kunnen terugbetalen.'

'Kniel voor het altaar der waarheid en plaats uw hand op het Boek der Heilige Wet.'
'Beloof u uw en onzer geheimen ter harte te nemen?' 'Dat beloof ik.'
'Beloof u wat u hier bekend wordt niet te delen met hen die argeloos zijn voor het mysterie van het bestaan?'
'Dat beloof ik.'
'En belooft u dat u te allen tijde, naar vermogen, trouw blijft aan de Liefde in u?' 'Dat beloof ik.' Sta dan op Meester-Vrijmetselaar.' Hij grijpt mijn beide handen en heft me op. Onder gezang van een engelenkoor wordt de ruimte verlicht en zie ik nieuwe mensen die ik al ken.